

Ο έρωτας ως κίνητρο για ν' αγαπήσουμε τον Θεό

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρωτοπρ. Βασιλείου Θερμού

[...] Φυσική είναι η τάση του ανθρώπου για συντροφικότητα. Ο Θεός την αποδέχεται και την ευλογεί ευθύς εξ αρχής (Γενεση 1, 27 -28 και 2, 18 -24). Έρχεται όμως το αποστολικό ανάγνωσμα του μυστηρίου (Εφεσίους 5, 20 -33) να παραλληλίση το δεσμό των δύο ανθρώπων με την ένωση Χριστού και Εκκλησίας. Από παλιά, στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός χρησιμοποίησε σαν ανάλογο για να δείξει τη σχέση Του με τούς ανθρώπους τον ερωτικό δεσμό (Ψαλμοί 44, 12 Ιερεμίας 3, 6-9 Ησαίας 54, 1 10 και 62, 4 -5 Ιεζεκιήλ 16, 163 καθώς και ολόκληρο το Άσμα Ασμάτων.)[...] Και οι Πατέρες στη συνέχεια μεταχειρίσθηκαν αυτό το παράδειγμα (Κλίμαξ, λόγος 30, 5).

Αντιλαμβανόμαστε πόσο τιμούν τον ανθρώπινο έρωτα αυτές οι παρομοιώσεις. Η ερωτική συντροφικότητα αντιμετωπίζεται ως πρωτογενής και θεμελιώδης ανθρώπινη λειτουργία. Αυτό βέβαια το πιστεύουν και όσοι βλέπουν τον γάμο ανθρωποκεντρικά. Επί πλέον, όμως, εδώ παίρνει νόημα απο την ουράνια πηγή της και γίνεται στη συνέχεια νοσταλγία της. Πέρα από το γεγονός ότι «ο Θεός τούς έρωτας τούτους εγκατέσπειρε» (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος) ώστε ο άνθρωπος να καταξιώνεται και να συμπληρώνεται, τούς έκαμε και σκαλοπάτια με το οποία θα ανάγεται προς τα ανώτερα και επουράνια. Όχι φυσικά με την έννοια ότι αυτόματα η ερωτική ζωή ανεβάζει πνευματικά τον άνθρωπο (με την κακή χρήση της μπορεί, αντίθετα να ξεπέση) αλλά ότι όταν υπάρχει πνευματική ζωή το

γεγονός του έρωτα λειτουργεί και ως κίνητρο για την αγάπη προς τον Θεο: αφού είναι τόσο ισχυρός ο ανθρώπινος έρωτας, μπορεί κανείς να φανατασθή τον έρωτα προς τον Θεο πόσο σφοδρός μπορεί να γίνει. Εκτός αυτού, με την διαπροσωπική σχέση ο άνθρωπος μαθαίνει ν' ανοίγεται στον άλλο και να κοινωνεί μαζί του· χωρίς αυτή τη βασική προϋπόθεση αδυνατεί κάποιος να κοινωνήσει με τον Θεο.

Στην πραγματικότητα, η Εκκλησία τιμά αφάνταστα τον έρωτα και τον γάμο και μόνο σε αυτή τη βάση μπορεί κάποιος να καταλάβει τις «απαγορεύσεις» της. Ουσιαστικά πρόκειται για μέτρα προστασίας αυτών των θεϊκών δώρων, όπως κάποιος προστατεύει τη φλόγα του κεριού του να μην τη σβήσει ο άνεμος, η όπως υποβάλλεται σε στερήσεις ο αθλητής προκειμένου να γευθή τη χαρά της νίκης. Το αρχικό κεφάλαιο του έρωτα χρειάζεται να αυξηθεί και να μεταμορφωθεί, όχι να αναλωθεί απερίσκεπτα όπως συχνά συμβαίνει.

[...] Ολόκληρη η ζωή του Χριστιανού παίρνει νόημα από την ένταξή του στην Εκκλησία. Τιποτε δεν μπορεί να γίνει έξω από την ευλογία της, όχι διότι το επιβάλλει κάποιος κανονισμός η μια θρησκοληψία, αλλά διότι η Εκκλησία αποτελεί τρόπο ζωής. [...]

Έτσι λοιπόν, η εγκράτεια πριν από τον γάμο παίρνει το νόημα μιας θεληματικής άσκησης προκειμένου να παραμείνη κάποιος ενταγμένος στην Εκκλησία. Με το βάπτισμα και το χρίσμα ο πιστός αποκτά την γενική ιερωσύνη, την ιερωσύνη των λαϊκών. Μετέχοντας και αυτός στο ιερατικό αξίωμα του Χριστού (που προσέφερε τον Εαυτό Του θυσία ως Μεγας Αρχιερέυς) προσφέρει και αυτός θυσία την άσκησή του και κάθε είδους άσκηση (αφού αυτή λαμβάνει χώρα στην ψυχή και στο σώμα του), στο δε συγκεκριμένο θέμα την εγκράτεια. Αν αρνηθή αυτή την άσκηση αυτονομείται από το εκκλησιαστικό σώμα, διότι προηγουμένως αυτονόμησε την ερωτική-σεξουαλική λειτουργία από την εν Χριστώ ζωή.

[...] Θα λέγαμε ότι σήμερα η εγκράτεια ισοδυναμεί με θαύμα. Αλλά όπως όλα τα θαύματα απαιτούν δύναμη Θεού και πίστη του ανθρώπου, έτσι και αυτή είναι εφικτή όταν ο άνθρωπος το θελήσει πολύ και ζητήσει τη βοήθεια του Θεού. Άλλωστε ας μη λησμονούμε ότι, αφού εκκλησιολογικά μόνο δικαιώνεται αυτή η εγκράτεια μόνο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας μπορεί να πραγματοποιηθεί. Μονο ένας συνηδεδιγμένος πιστός, που μελετά, προσεύχεται, εξομολογείται, κοινωνεί, είναι σε θέση να διατηρήσει μέσα του μία ατμόσφαιρα εμπιστοσύνης στον Θεο και πνευματικής αγωνιστικότητας. Το μαρτυρούν οι χιλιάδες νεαρών πιστών που το επιτυγχάνουν και σήμερα. [...] Χρειάζεται μακροχρόνιος αγώνας ώστε να θέσει κανείς τη λειτουργία αυτή στην υπηρεσία της αγάπης, της ενότητας, της κατανόησης, της τρυφερότητας, της βαθειάς κοινωνίας.

Μπήκαμε σ' έναν καινούργιο αιώνα που φιλοδοξεί να καθιερώσει εναλλακτικές

μορφές οικογένειας, απλώς και μόνο για να ικανοποιήσει κάθε φτηνή επιθυμία και για να διαδώσει το ιδανικό ενός «γάμου»- απλού συμβολαίου. Σ' ένα κόσμο που κλυδωνίζεται από την καχυποψία και την εχθρότητα, που αποδιοργανώνεται από τον ηδονισμό και την εκμετάλλευση, χρειαζόμαστε τον εκκλησιαστικό γάμο περισσότερο από ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Όχι ως απλή τελετή, αλλά ως κεντρικό άξονα της ζωής από τον οποίο παίρνουν νόημα όλες οι υπόλοιπες πτυχές της. Ο κόσμος δεν θα σωθεί ούτε από τον αφελή ρομαντισμό της δήθεν αγάπης, ούτε από την απρόσωπη απόλαυση που ήλθε να τον αντικαταστήσει, τα οποία ήδη κάποιои εμπορεύονται. Ελπίδα του παραμένει ένας γάμος που τρέφεται από το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, που διατηρεί ως όραμα την ανιδιοτελή αγάπη, που αγωνίζεται (σκληρά μερικές φορές) να μεταποιήσει καθημερινά το φυσικό σε θεανθρώπινο. Ένας γάμος που υλοποιεί την αιώνια βούληση του Θεού για τον τρόπο της σχέσης: τη βαθειά κοινωνία των προσώπων.

Αποδελτίωση: Ορθόδοξος Χριστιανική Γωνιά Πηγή: Αποστολική Διακονία

Πηγή: isagiastriados.com